



*Tóm lược bài giảng*

# Pháp Thủ Nhãn

*Thầy Hằng Trường thuyết giảng*

*Ngày 6 tháng 12 năm 2020*

## Phần mở đầu

- **Thủ** là tay, là phương tiện thiện xảo.

- **Nhãn** là mắt, là trí huệ.

Pháp Thủ Nhãn lấy Kinh Hoa Nghiêm làm bộ sườn của sự học hỏi gọi là Lý. Thực hành theo pháp 42 Thủ Nhãn của chú Đại Bi là Sự, là nền tảng của Thủ Nhãn.

Cách tu vừa tay vừa mắt mục đích là gì?

- Tay là phương tiện để cứu độ, giúp đỡ chúng sinh.

- Mắt là cái nhìn, là vũ trụ quan, là chân lý.

Có sự hòa hợp giữa Thủ và Nhãn, trí huệ và phương tiện. Trong phương tiện có lòng Đại Bi (trí huệ) trong đó, không có Đại bi thì không thể có phương tiện.

Cho nên pháp Thủ Nhãn là pháp tu toàn diện, không tách rời tay và mắt được. Khi tu, tâm lượng càng ngày càng mở rộng chứ không phải ngày càng nhỏ hẹp, nhiều kẻ thù, chỉ thấy trắng và đen trong thế giới này. Những người khác đảng phái với mình; mình đều cho là họ sai lầm. Từ chỗ họ khác lý thuyết, khác ý thức hệ cho tới họ là những kẻ không ăn chay trường, phạm giới, phạm luật, phạm lỗi; họ là những người không toàn diện và mình cho rằng (assume) mình là người toàn diện, là thước đo của vạn duyên, vạn sự, từ đó càng ngày mình càng đóng lại.

Tu hành là sự khai mở tâm thức, chấp nhận vũ trụ biến hóa và thay đổi không ngừng. Tin rằng mọi người đều sẽ thành Phật. Khi có vũ trụ quan như vậy, mình sẽ bắt đầu sống khác đi, không đóng tâm nữa.

Sống mà lúc nào cũng có kẻ thù, lúc nào cũng có kẻ ghét. Trong lòng lúc nào cũng có hai chữ thù ghét thì làm sao mở tâm được, làm sao tiến bộ được?



## Vì sao tu pháp Thủ Nhãn?

Thủ để làm việc, tiếp xúc và Nhãn để nhìn xa, nhìn rộng. Như thế, mình bắt đầu đi vào con đường học Đạo và tu Đạo. Con đường tu Thủ Nhãn là con đường làm sao xử dụng thiện xảo tay và mắt. Không có tay thì rất khó khăn, không làm việc gì được. Không có mắt cũng rất khó. Hai bộ phận đó là những bộ phận quan trọng mình dùng hằng ngày. Trong khi nói, mắt cũng nhìn, tay cũng có thể làm việc.

Phương pháp Thủ Nhãn là xử dụng những vật gần gũi mình thấy hằng ngày để có cái nhìn xa, thấy được chân lý.

**- Ví dụ cái bát.** Mình xử dụng cái bát, hay chén, đọi, ly, những vật chứa đựng. Cầm nó và thấy triết lý sâu sắc mà nó tượng trưng.

Triết lý sâu sắc đó là gì? Chính là tâm mình giống như cái bát, nó có thể chứa đựng. Khả năng chứa đựng của Chân tâm rộng lớn, bao la như mặt đất. Nhìn cái bát, ly, chén... để thấy nguyên lý chứa đựng, tâm mình có thể chứa đựng. Nhắm mắt lại để thấy nguyên lý sâu sắc và trở thành nguyên lý đó.

Buổi sáng, uống trà xong, hai tay làm định ấn. Vòng tròn của hai tay giúp mình đi vào trạng thái bao dung, bao nạp. Bao nạp cái gì? Bao nạp cảnh giới tối cao của mặt đất là lúc nào cũng có thể nuôi dưỡng, trưởng dưỡng. Do đó, tâm mình mở ra một cách rộng rãi, không còn kẹt trong hành động.

Cái nhìn phàm phu là cầm ly trà lên coi cái này giá tiền bao nhiêu, xong nhìn coi người bên kia có cái ly tốt hơn mình không? Mình rất sợ bề đồ quý, còn ly xấu thì vất, rót bề chẳng để ý; Khi mua đồ cho người ta, dù cho người bạn thân nhất, tốt nhất, mình cũng không mua giá cao vì không nhìn thấy chân lý. Nói chung là coi trọng giá trị vật chất, đồng tiền, nhìn vào những cái bình thường của cái ly, cái chén. Mình diễn dịch bằng sự yêu ghét của cái ngã. Nói cách khác cuộc sống của mình không mở ra Thủ và Nhãn.

**- Ví dụ cái gương.** Nhìn vào gương làm gì? Nếu ta soi gương để thấy cái mặt mình thô và tay không làm gì hơn là chỉ chải đầu thì ta không thấy xa được, lúc nào cũng kẹt trong hình tướng. Mình ngồi xuống tu để giải thoát hình tướng, tay làm vòng tròn để tiếp nhận cảnh giới vô biên và sự phản ảnh của ánh sáng nội tâm.



- **Ví dụ trái ngọc châu** là vật dùng nhiều nhất trong nhà nhưng mình không thấy. Bọt biển, xà phòng tắm, bọt nổi lên trong nước, trong lúc đánh răng đều là Như ý châu. Bong bóng đủ màu sắc, ở khắp mọi nơi. Trong mỗi hạt bong bóng nhỏ như vậy nhưng không biết bao nhiêu hình ảnh trong vũ trụ phản chiếu trong hạt bong bóng đó. Nếu tìm hiểu thêm, bác sẽ biết người ta bỏ thuốc siêu vi khuẩn trong bong bóng để thuốc đi vô trong mạch máu. Khi tới cơ phận bị bệnh, bong bóng bể ra để thuốc đi vô và lành trị tế bào.

Không có bong bóng thì cuộc sống không như ngày hôm nay. Bong bóng do sóng đánh ở biển là hạt nhân tạo thành mây và thành mưa rơi xuống. Sở dĩ mở đầu có là vì có bong bóng không gian trong trái đất.

Nói cách khác, Như ý châu là cái hiện hữu trong cuộc sống hằng ngày nhưng mình không thấy và không cầm lên được. Bong bóng tượng trưng cho Chân tâm.

Thủ thì có những cái có thể rời được, nắm được như Bảo bình, bình Quân Trì, Bảo bát, Sổ Châu, dây quyền Tác... nhưng Như Ý châu dường như khó thấy.

- **Ví dụ vũ khí.** Trong các Thủ Nhãn, có nhiều vũ khí: có kiếm, cung tên, cây trượng, kích... Vì sao? Bởi vì văn hóa xưa muốn thu phục những người có võ, những người làm việc cho chính phủ nên tạo phương tiện và phương pháp tu giúp những người đó vào tu một cách dễ dàng. Nhờ tu, họ sẽ thay đổi kiến giải, bớt đi sự thù hận, giận dữ và lối sống bạo động. Cho nên có nhiều phương tiện trong thời xưa không hợp với thời nay.

Vì thế, tu Bảo Kiếm không phải để giết người. Kiếm tượng trưng cho sự bén nhọn, sắc bén. Để phù hợp với thời nay, coi Bảo Kiếm như tia laser đi thẳng từ trên xuống. Bây giờ người ta dùng tia laser để chặt đứt những thứ khác nhưng mình dùng nó để xuyên thủng vô minh, vọng tưởng; tất cả những tầng bóng tối trong người.

Kinh điển xưa đôi khi dùng những chữ mạnh bạo vô cùng như chữ diệt trừ. Diệt rồi trừ, chẳng khác chi một tổ chức độc tài phải diệt trừ thành phần phản động, nghe rất dễ sợ. Cho nên mình phải thay đổi cách dịch kinh điển để phản ánh thời đại mới, tâm thức mới, không phải lúc nào cũng bạo động. Những định nghĩa như A La Hán là sát tặc. Sát là giết chết đi, tặc là phiền não. Nhưng



ý nghĩa chung của *sát, diệt, trừ* là gì? Là *chuyển hóa tận gốc*. Vậy tại sao không dùng chữ *chuyển hóa tận gốc* để làm bớt đi tánh bạo động?

Có nhiều người nghĩ càng tu nhiều Thủ Nhãn bao nhiêu càng hay bấy nhiêu và bắt đầu so sánh: Mình tu mười cái, chị tu năm cái không bằng tôi. Nhưng lại quên rằng: Vấn đề không phải tu nhiều tu ít mà khi xúc chạm với những vật hằng ngày mình có chuyển hóa cái nhìn hay không?

1. Thủ trước Nhãn sau. Xúc chạm trước, chuyển hóa cái nhìn sau.
2. Tu pháp Thủ Nhãn không phải để củng cố thêm bản ngã. Khi tu Như Ý Châu Thủ Nhãn, bác nghĩ tu làm sao để giàu có sung sướng là đi trật đường.
3. Hay có khi bác nghĩ con tu làm sao để lên được cảnh giới nhất thiên, nhị thiên, tam thiên, tứ thiên... cũng trật. Mình không đi theo con đường thiên định đó.

## Kết luận

Tu Thủ Nhãn là làm sao cho nhãn quan xuyên suốt, không bị kẹt. Mỗi ngày, khi tay mình xúc chạm vật gì thì mình cảm nhận được linh hồn, tánh chất thâm sâu của vật đó và càng ngày cái nhìn của mình càng xa, càng xuyên thủng, càng làm mình giải thoát.